

Ik hoop, dat Gosschalk in deze richting doorgaat; hij is er nog niet, waar hij zijn moet. Hier en daar is het werk zwak, zijn er inzinkingen, is de noodzakelijke spanning weg. Zoo is er van de imposante Mainbrug van Wurzburg niets geworden; de brug zelf, die — ook blijkens den titel — het belangrijke moment moest zijn, is van koekdeeg en wordt doodgedrukt door een landschap, dat niet wil wijken en zwaar boven de brug hangt. Maar aan den anderen kant geeft dit werk toch een belofte, dat er meer uit kan groeien.

J. S.

JAN SLUYTERS IN DEN KUNSTHANDEL VAN LIER.

De heer van Lier heeft zijn kunsthandel met een nieuwe expositie-ruimte — een paar bovenzalen — uitgebreid en opent hier thans het seizoen met een zeer belangrijke tentoonstelling van nieuw werk door Jan Sluyters.

Jan Sluyters is een van die kunstenaars, die gaarne experimenteert en dikwijls door onverwachte contrasten verrast. Deze tentoonstelling doet hem ons nu kennen als de schilder, die, wel fel op kleur, toch niet minder de harmonische eenheid mint. De dikwijls laaiende uitbundigheid heeft plaats gemaakt voor sterke, maar distinctie-volle effecten en tegenstellingen, hetgeen wij wel het best gerepresenteerd zien in het groote damesportret.

Hierin zit, zoo men wil, een zekere salon-stijl, die zich uitspreekt in de compositie, in de kleur, in de voordracht; toch is dit portret niet wat men noemt salonfähig in den slechten zin van 't woord. Integendeel, iedere oppervlakkige allure, elk goedkoop effect is er vreemd aan. Het zijn de vastheid van teekening, de streng doorgevoerde schildering, de rustige, weloverwogen kleur, die aan dit portret een monumentaal karakter geven.

Dat hij aan deze opgave andere eischen stelde dan aan het kinderportretje in het rooden jurkje, of aan het portret der negerin is wel typeerend voor Jan Sluyters, voor wien ieder schilderij een nieuwe oplossing is. Ondanks zijn onmiskenbare habilitieit, zijn vlotte vaardigheid, zien wij toch hoe hij telkens bij ieder nieuw onderwerp dat hij zich stelt, naar de meest overeenstemmende uitbeeldingswijze zoekt. En dit maakt zijn werk op deze tentoonstelling zoo interessant.

Zijn „naakt”, vooral het kleinere tegen den blauwen fond, het portret zijner vrouw, zijn bloemen, zijn Perzische tapijt, zijn poppen, ze zijn alle in hun eigen „sfeer”, zouden wij kunnen zeggen, gezien en geschilderd.

Bij het kleine naakt boeide hem het geelbruin van de huidkleur, dat hij nog wat accentueerde door er een blauwen achtergrond tegen te zetten. In de negerin zag hij het felle oertype, dat hij tegen een donkeren fond met rood deed uitkomen. Het Perzische tapijt waartegen hij een grooten